Joep Pelt

Joep Pelt raakte al op jonge leeftijd geïnspireerd door deltablues, folk, ragtime en country. Eind jaren negentig reisde hij door Mississippi waar hij optrad met lokale musici. Op *The Lomax Sessions* brengt hij een eerbetoon aan muzikale ontdekkingsreizigers John en Alan Lomax, de grootste verzamelaars van volksmuziek van de twintigste eeuw.

Wat intrigeert jou in die Lomax-opnamen?
"Op mijn zestiende hoorde ik opnamen van Son House uit 1942 in een winkel waar je omgevingsgeluiden hoort en er een stoomtrein dwars door zo'n nummer heenrijdt. Ook die geweldige stem greep mij ontzettend aan. In 1996 hoorde ik Jack Owens spelen op de Utrecht Blues Estafette. De intensiteit van die man, wat hij in zijn eentje kon, de power, ondanks zijn hoge leeftijd en de authenticiteit in zijn spel, waren voor mij een bevestiging hoe bijzonder die oude muziek was. De volgende zomer ging ik voor het eerst naar Mississippi om te kijken wat er nog over was van die wereld."

Was het moeilijk kiezen uit die duizenden songs?
"Ik zocht naar een balans, een mooi geheel met een kop en een staart. Een selectie van een paar bekende nummers, zoals *Black Betty* en *John Sloop B.* en verschillende stijlen. De vroegste vormen van jazz, country en blues komen allemaal uit dezelfde bloedgroep. Ik heb het album sober opgenomen: voor de microfoon en spelen maar. Ik kon er ook een aantal nieuwe gitaar-technische dingen in kwijt."

Jammer dat je tournee is uitgesteld vanwege de Coronacrisis.
"Als zzp'er ben ook ik overvallen door het wegvallen van inkomsten. Ik heb nu ingezet op online gitaarles geven. Ik heb een maand geleden mijn enkel gebroken en moet sowieso veel thuis zitten. In mijn studiootje boven kan ik werken aan enkele projecten, zoals Soweto Soul en Ethiojazz. Maar mijn grootste drijfveer is momenteel ons meisje dat binnenkort wordt geboren."

Cor Oliemeulen

Foto: Ernst Coppejans